

man udvider det fredede Terrain ud til selve Havet. Dette vil Tiden imidlertid vise. Men det forekommer mig lidt ejendommeligt, at denne Bestemmelse, netop efter at Folketinget havde stemt den ud, er kommen ind igen i Fællesudvalget. Jeg har spurgt et af Fællesudvalgets Medlemmer, hvorfra dette Forslag er kommet, og han vidste ikke rigtig, hvorfra det var kommet, men det var saadan, at ligesom det var der, saa var det der ikke, og saa var det der alligevel, og man blev da saa temmelig enig om, at det maatte være Rigsdagsnissen, der havde faaet det kastet ind. Oprindeligt lød Forslaget oven i Købet paa en Afstand af 500 Favne, men den blev dog nedsat til 400 Favne. Hensigten dermed var at vanskeliggøre Fiskeriet ved Fiskerlejet, idet man antog, at det vilde hjælpe paa Fiskeriet længere oppe i Fjorden. Dette er ikke uden Forbindelse med det Spørgsmaal, vi i Fjorhave beskæftiget os med angaaende denne store Fjord.

Imidlertid ved jeg jo godt, at ved Afstemning over en Fællesindstilling kan der ikke udrettes noget af det enkelte Medlem, og jeg tror ogsaa, der er saa meget godt i det Lovforslag, som nu forhaabentlig snart bliver vedtaget, at jeg vil yde det min Stemme. Saa haaber jeg imidlertid, at det samme Frisind, som Folketinget lagde for Dagen, den Gang det udstemte denne Bestemmelse, maa bevares saaledes, at dersom det viser sig, at man, hvis den af mig omtalte Bestemmelse slet ikke hjælper i den tilsigtede Retning, senere kan komme tilbage til den nuværende Afstand, for det kan da ikke være Meningen at bestemme, at naar man ikke maa fiske Sildene længere oppe i Fjorden, maa man heller ikke fiske dem ved Nymindegab. Jeg er ogsaa vis paa, at dette ikke kan have været Udvalgets Mening. De, der kende Sildens Liv og Færden, vide, at det er Fisk, der yngle saa stærkt, at selv om der fanges for nogle Tusinde Kroner mere Sild, vil der dog altid være nok af Sild tilovers til at gaa op i Fjorden. Det, der volder, at Sildestimerne ikke gaa saa langt op i Fjorden nu som før, har ikke noget med Afstandsbestemmelserne at gøre. Det kommer af den Omstændighed, at Fjorden efterhaanden mere og mere er bleven en Ferskvandsfjord. Grunden hertil er Afvandingsforholdene, Hedeselskabets Udskylninger, Skernaaens Regulering osv. Alt dette er Grunden til, at Fjorden efterhaanden faar et Ferskvandspræg, og

det kan Silden ikke lide. Derfor staaer Silden i store Stimer i Indløbet eller Udløbet, hvad man nu vil kalde det, for at vænne sig til Overgangen fra det salte Hav til den ferske Fjord, og derfor kan der tages en forholdsvis rigelig Mængde Sild der, som med stor Fordel kan sendes særlig til Tyskland.

Jeg tror, som sagt, at Folketinget vil bevare det Frisind, at, dersom det viser sig, at der ikke opnaas, at der kommer flere Sild op i Fjorden efter den ny Bestemmelse, vil man gaa tilbage til den oprindelige Afstandsbestemmelse, 200 Favne. Imidlertid er jeg dog det ærede Medlem af Udvalget, som har foranlediget, at man skulde nøjes med at fordoble Afstanden, og som har foreslaaet, at de sidste 100 Favne skulde udgaa, taknemmelig, idet han derved har vist, at han har været opmærksom paa hele dette Forhold, og at man ikke burde gøre Bestemmelserne mere vanskelige for Beboerne end højst nødvendigt.

Hertil skal jeg indskrænke min Kritik af § 13. I øvrigt mener jeg ogsaa, man er naaet til et Resultat her, som man kan være bekendt, og som vel udført i det praktiske Liv vil føre til, at denne Erhvervsgren her i Landet fremdeles vil være i Fremgang. Hermed anbefaler jeg ogsaa at stemme for Indstillingen.

Alfred Christensen: Det ærede Medlem for Helsingør (Chr. Rasmussen) bragte mig en Tak for § 6. Da Tak er en sjælden Vare, er det min Skyldighed at sige Tak for Takken, og jeg vil blot udtale det Haab, at § 6 maa blive til Lykke for Fiskerne, særlig de fri Fiskere.

Jeg havde hidtil ment, at mit Arbejde var færdigt nu, da vi have faaet § 6 i uskadt Stand paa Bordet, og jeg skulde derfor ikke have taget Ordet, hvis ikke det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen) var fremkommet med nogle Indvendinger og Betæneligheder angaaende § 6, og disse Betæneligheder gik særlig i den Retning, at der i Fremtiden vilde kunne ske for store Indskrænkninger i Aalegaards-ejernes Ret. Det nødsager mig da til kort — jeg skal gøre det kort — at omtale det virkelige Indhold af denne Paragraf, og da det vel nu er sidste Gang, vi Folketingsmænd, eller i alt Fald de fleste af os, faa Aalegaardsejerne til Behandling her i Tinget, kan jeg vel nok have Lov til at bruge 5 Minutter dertil.

Det, som vi have klaget over ved tidligere Behandlinger af Loven, var, at der